

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: J. D., narozený dne X,
bytem X,
adresa pro doručování: X,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2025, čj. RN-X X X-35-JJA,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce opakovaně žádal o invalidní důchod, Česká správa sociálního zabezpečení jeho žádosti však pokaždé nevyhověla, neboť buď byla u žalobce zjištěna invalidita (naposled v I. stupni s mírou poklesu pracovní schopnosti 40 %), nesplňoval podmínku potřebné doby pojištění.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalované, že míra poklesu jeho pracovní činnosti činí pouze 40 %, která odpovídá I. stupni invalidity. Žalobce poukázal na rozpor s doloženou lékařskou zprávou ze dne 26. 2. 2025 z neurologie, kterou dle jeho názoru posudkový lékař nehodnotil komplexně. Rovněž tak posudkový lékař nedostatečně zohlednil diagnózu žalobce doloženou zprávou z Kliniky hepatogastroenterologie ze dne 28. 2. 2025 (pozn. soudu: žalobce zřejmě z důvodu chyby v psaní uvedl zjevně nesprávné datum, správně má být 28. 1. 2025, což vyplynulo i z přílohy k žalobě). V kombinaci s diabetes mellitus a dalšími onemocněními je potřeba zdravotní stav žalobce posuzovat jako multimorbiditu, nikoliv izolovaně podle neurologického vyšetření. K žalobě žalobce přiložil ambulantní lékařskou zprávu z Kliniky hepatogastroenterologie IKEM ze dne 28. 1. 2025. Byť ve výčtu příloh odkazoval na obě výše zmíněné lékařské zprávy, k žalobě doložil pouze zprávu z hepatogastroenterologie.
3. Žalobce dále nesouhlasil s mírou procentního poklesu pracovní schopnosti zvolenou v rámci přiřazené položky přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kapitola VI, položka 1c. Tato položka uvádí procentní rozpětí 40-60 % a žalobce se domnívá, že jeho zdravotnímu stavu odpovídá horní hranice uvedeného rozpětí, resp. zhodnocení podle položky 1d (těžké funkční postižení).
4. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná s žalobou nesouhlasila. Uvedla příslušnou právní úpravu pro posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů, stručně shrnula průběh správního řízení a závěry posudků Institutu posuzování zdravotního stavu (IPZS), jehož posudkový lékař zpracovali posudky pro řízení v I. stupni i v námitkovém řízení. Posudky dle jejího názoru splňují všechny požadavky a náležitosti a jsou úplné a přesvědčivé. Dodala, že žalobce nerozporoval zápočet doby pojištění v námitkách, ani v žalobě, proto se touto problematikou žalovaná dále ve vyjádření nezabývala a odkázala na napadené rozhodnutí. Přesto navrhla, aby soud nechal zpracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (PK MPSV), který bude závazným podkladem i pro rozhodnutí soudu. Pokud PK MPSV invaliditu potvrdí, popřípadě navrátí vyšší stupeň invalidity, avšak zachová stejné datum jejího vzniku, nelze žalobě vyhovět, a v takovém případě žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

6. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro věc samou podstatné skutečnosti.
7. Žalobce dosud podal tři žádosti o přiznání invalidního důchodu.
8. První žádost podal dne 12. 4. 2016. Žalovaná tuto žádost zamítla rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, čj. R-22.6.2026 – 421/x x x, z důvodu nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Byť žalovaná konstatovala, že u žalobce vznikla invalidita dne 22. 11. 2015 na základě posudku o invaliditě posudkové lékařky Pražské zprávy sociálního zabezpečení – Lékařské posudkové služby pro Prahu 2, ze dne 1. 6. 2016, čj. LPS/2016/608-P2_CSSZ (dále jen „posudek PSSZ LPS I.“) (*žalobce byl od 22. 11. 2015 invalidní ve III. stupni z důvodu akutní ischemické CMP 22. 11. 2015 s pravostrannou hemiparezou, stp. Bellově obrně vpravo – kapitola VI, položka 1c, s celkovou mírou poklesu pracovní schopnosti navýšenou pro hepatitidu C III. stupně 70 %, doba platnosti posudku do 30. 6. 2017*), žalobce nezískal v rozhodném období od 22. 11. 2005 do 21. 11. 2015, resp.

22. 11. 1995 do 21. 11. 2015 dostatečnou dobu pojištění (1 rok a 266 dní místo 5 let, resp. 2 roky a 9 dnů místo 10 let). Kontrolní prohlídka po skončení platnosti posudku PSSZ LPS v roce 2017 neproběhla.

9. Druhou žádost podal dne 11. 10. 2023 (pozn. soudu: tato žádost nebyla součástí předložené spisové dokumentace). Žalovaná opět žádost žalobce zamítla rozhodnutím ze dne 12. 1. 2024, čj. R-12.1.2024 – 421/x x x, ze stejného důvodu pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění. Současně konstatovala invaliditu žalobce na základě posudku Pražské zprávy sociálního zabezpečení - Lékařské posudkové služby pro Prahu 2, ze dne 1. 12. 2023, čj. LPS/2023/4302-P2_CSSZ (dále jen „posudek PSSZ LPS II.“) (*žalobce byl od 22. 11. 2015 do 25. 6. 2018 invalidní ve III. stupni z důvodu neurologického postižení – kapitola VI, položka 1c, s celkovou mírou poklesu pracovní schopnosti 70 %, a od 26. 6. 2018 invalidní v I. stupni – kapitola VI, položka 1b, s celkovou mírou poklesu pracovní schopnosti 35 %, doba platnosti posudku trvale*). Žalobce v rozhodném období deseti let dokončeném po vzniku invalidity, tj. od 11. 10. 2013 do 10. 10. 2023 získal pouze 2 roky a 13 dnů pojištění.
10. Třetí žádost žalobce podal dne 26. 2. 2025. Žalovaná i tentokrát žádost žalobce zamítla rozhodnutím ze dne 12. 5. 2025, čj. R-12.5.2025 – 421/x x x, pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění. Na základě posudku Institutu posuzování zdravotního stavu ze dne 7. 4. 2025, čj. LPS/2025/5707-P2_CSSZ (dále jen „posudek IPZS“) (*invalidita I. stupně žalobce od 26. 6. 2018 trvá – kapitola VI, položka 1c, s celkovou mírou poklesu pracovní schopnosti 40 %, doba platnosti posudku trvale*) konstatovala trvání invalidity I. stupně žalobce. Žalobce v rozhodném období deseti let dokončeném po vzniku invalidity, tj. od 1. 4. 2015 do 31. 3. 2025 získal pouze 2 roky a 287 dnů pojištění.
11. Dne 16. 6. 2025 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalované námitky. Námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 19. 9. 2025, čj. RN-X X X-35-JJA (dále jen „napadené rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdila podle § 88 odst. 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a § 90 odst. 5 věty první správního řádu. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku o invaliditě ze dne 29. 8. 2025, čj. LPS/2025/1840-NR-STC_CSSZ (dále jen „posudek k námitkám“), lékařky IPZS v námitkovém řízení, která posudek lékařky IPZS v I. stupni potvrdila. Upřesnila, že od 22. 11. 2015 do 25. 6. 2018 se jednalo o invaliditu III. stupně podle kapitoly VI, položky 1d s poklesem míry pracovní schopnosti o 70 %, od 26. 6. 2018 do 6. 4. 2025 šlo o invaliditu I. stupně podle kapitoly VI, položky 1b s poklesem míry pracovní schopnosti o 35 %, a od 7. 4. 2025 šlo opět o invaliditu I. stupně, ale podle kapitoly VI, položky 1c, s procentní mírou poklesu pracovní schopnosti o 40 %. Platnost posudku stanovila trvale.
12. Žalovaná v napadeném rozhodnutí sice konstatovala invaliditu žalobce v I. stupni, potvrdila však závěr prvostupňového rozhodnutí, podle kterého žalobce v období deseti let dokončeném po vzniku invalidity, tj. od 1. 4. 2015 do 31. 3. 2025 získal pouze 2 roky a 287 dnů pojištění, nesplnil tak podmínku podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném ústním jednání dne 11. 5. 2026 dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

14. Soud dne 22. 4. 2026 zaslal účastníkům řízení posudek o zdravotním stavu žalobce a o době vzniku invalidity PK MPSV, který nechal pro své řízení zpracovat jako podklad pro rozhodnutí. Žalovaná na to reagovala stručným vyjádřením ze dne 24. 4. 2026, v němž žádala o doplnění posudku, neboť původně byl vznik invalidity žalobce stanoven dnem 22. 11. 2015 a nadále, posudková komise však, stanovila ve svém posudku změnu stupně invalidity od 8. 1. 2025, aniž by se vyjádřila k tomu, o jaký stupeň invalidity se u žalobce jednalo před tímto datem. Dodala, že si je vědoma, že datum změny stupně invalidity nemá žádný vliv na správnost výroku napadeného rozhodnutí.
15. Z důvodu krátkosti lhůty před již nařízeným ústním jednáním a z důvodu, že komunikace se žalobcem probíhala prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, soud již žalobci toto vyjádření poštou nezasílal, neboť nemohl zaručit, že by do data jednání došlo k vykázaní doručení.
16. Soud proto na jednání dne 11. 5. 2026 v rámci kontroly dodržení přiměřené lhůty k přípravě na jednání podle § 49 odst. 1 s. ř. s. seznámil žalobce s obsahem vyjádření žalované ze dne 24. 4. 2026 jeho přečtením a dotázal se jej, zda souhlasí s pokračováním v jednání, na což žalobce odpověděl kladně a k samotnému vyjádření žalované se vyjádřit nechtěl. Při jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích a procesních návrzích a odkázali na obsah svých dosavadních podání. Žalovaná dále zopakovala svůj návrh na provedení doplňujícího posudku posudkové komise (k tomu viz níže v bodě 36.).
17. Při posouzení dané věci soud vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se
a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
b) invalidním následkem pracovního úrazu.
19. Podle § 39 odst. 1 téhož zákona [p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
20. Podle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění [p]otřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.
21. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění [p]otřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
22. Podle § 54 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění [n]árok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem.
23. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), [m]inisterstvo posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového

pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku Institutu posuzování zdravotního stavu; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

24. Příloha 1 k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) (dále jen „vyhláška“), pak třídí jednotlivá zdravotní postižení do příslušných kategorií podle jejich povahy a závažnosti a ke každé položce stanoví procentní míru přisuzovatelného zhoršení pracovní schopnosti posuzované osoby.
25. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá, že pojištěnec ve věku žalobce má nárok na invalidní důchod za současného splnění dvou podmínek, a sice že se stane invalidním a zároveň získá potřebnou dobu pojištění, pokud jeho invalidita nevznikla v důsledku pracovního úrazu. Potřebnou dobou pojištění je v případě žalobce 5 let z posledních 10 let před vznikem invalidity, resp. 10 let z posledních 20 let před vznikem invalidity. Potřebnou dobu pojištění lze získat i v kterémkoliv období 10 let dokončeném po vzniku invalidity.
26. Žalobce v žalobě zpochybňoval závěry posudkových lékařů IPZS ohledně svého zdravotního stavu, konkrétně nesouhlasil se stanoveným I. stupněm invalidity dle kapitoly VI položky 1c přílohy k vyhlášce ohodnoceným pouze 40 % poklesem jeho pracovní schopnosti.
27. K tomu soud uvádí, že správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal, popř. zůstal, invalidním. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je tak závislé především na odborném lékařském posouzení. Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost.
28. Protože stejně jako žalovaná, ani soud sám není oprávněn zkoumat zdravotní stav žalobce, neboť k tomu nemá odbornou způsobilost, v souladu s výše citovaným § 4 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení soud požádal o posouzení zdravotního stavu žalobce Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále též „PK MPSV“ nebo „komise“). Posudek PK MPSV ze dne 15. 4. 2026, evidenční číslo: SZ/2026/150-PH-3 (dále jen „posudek PK“), který byl soudu doručen dne 20. 4. 2026, soud provedl při jednání dne 11. 5. 2026.
29. PK MPSV zpracovala posudek v řádném složení, kdy žalobce tuto skutečnost ani nenamítl. Posudková komise měla k dispozici kompletní posudkovou dokumentaci obsahující celou řadu odborných lékařských nálezů, a to jak z období rozhodného pro posouzení, tak z období po vydání napadeného rozhodnutí. PK MPSV tudíž měla dostatečné množství aktuálních podkladů k tomu, aby se objektivně vyjádřila k rozsahu a k intenzitě zdravotních postižení, jimiž žalobce ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí trpěl, včetně v žalobě namítané lékařské zprávy z neurologie ze dne 26. 2. 2025 MUDr. S. K., a lékařské zprávy z hepatogastroenterologie IKEM ze dne 28. 1. 2025 MUDr. V. P. Komise přitom vycházela též z vlastního objektivního neurologického vyšetření žalobce při jednání komise.
30. V posudku PK jsou popsány pracovní i osobní anamnéza žalobce, jeho subjektivní zdravotní potíže žalobce a podrobný diagnostický souhrn (celkem 6 diagnóz). Komise v posudkovém zhodnocení stručně shrnula historii posuzování invalidity žalobce od roku 2016 a konstatovala, že v době rozhodné pro posouzení (tj. do 19. 9. 2025) byl zjištěn dlouhodobě

nepříznivý zdravotní stav žalobce, jehož rozhodující příčinou byl stav po ischemické cévní mozkové příhodě v roce 2015, s přetrvávající středně těžkou pravostrannou symptomatikou a narůstající spasticitou. Komise hodnotila stav žalobce dle kapitoly VI položky 1c přílohy k vyhlášce s poklesem pracovní schopnosti středem procentního rozmezí této položky, tj. 50 %, s ohledem na rozsah a tíži postižení a s přihlédnutím k ostatním postižením a profesi žalobce. Komise nehodnotila horní hranici procentního rozmezí, neboť nebyla prokázána senzorická, řečová či kognitivní dysfunkce středně těžkého stupně; nehodnotila ani položkou 1d, protože se rozhodně nejednalo o těžké funkční postižení. Žalobce tak byl invalidní ve II. stupni. Datum změny invalidity komise stanovila nálezem z neurologie ze dne 8. 1. 2025, dobu platnosti posudku trvale.

31. PK MPSV hodnotila pokles pracovní schopnosti a stupeň invalidity shodně s posudkem lékaře IPZS v I. stupni i v námitkovém řízení, avšak s vyšším poklesem pracovní schopnosti, neboť tento pokles odrážel objektivně prokázanou tíži parietického postižení a omezení aktivit. Žalobce byl schopen vykonávat výdělečnou činnost s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti a v podstatně menší intenzitě, přičemž komise konstatovala, že žalobce byl schopen lehčí práce, sedavé práce, s občasnými pochůzkami, např. práce vrátného, kterou dlouhodobě vykonával. Nevhodné byly těžké fyzické práce, práce spojené s přenášením těžkých břemen.
32. Soud hodnotil posudek PK z hlediska jeho celistvosti a přesvědčivosti, neboť nemá příslušné medicínské znalosti; přitom je nezbytné též posoudit, zda existují jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Posudek o zdravotním stavu jednotlivce přitom hodnotí soud jako každý jiný důkaz (§ 77 odst. 2 s. ř. s.); jelikož je však posudek posudkové komise v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, je kladen zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 25. 11. 2003, čj. 5 Ads 42/2003-61, č. 800/2006 Sb. NSS; ze dne 11. 10. 2013, čj. 4 Ads 42/2013-43; či ze dne 8. 7. 2015, čj. 10 Ads 116/2014-46].
33. Požadavky na kvalitativní stránku posudků jsou stanoveny judikaturou NSS, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019, čj. 8 Ads 138/2017-40, k tomu tento soud uvedl, že „[p]osudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009-38).“
34. Soud shledal, že soudem vyžádaný posudek PK splňuje uvedené požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů o tom, že žalobce byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí invalidní ve II. stupni ode dne 8. 1. 2025. Žalobce ani žalovaná závěry posudku PK ohledně míry poklesu pracovní schopnosti ani stupně invalidity nijak nezpochybňovali. Podmínka invalidity tak byla splněna, byť v důsledku posudku PK došlo k dílčí korekci skutkového stavu, kdy bylo jednoznačně prokázáno, že od 8. 1. 2025 došlo u žalobce ke zvýšení stupně invalidity.

35. Jak již soud uvedl výše, ke vzniku nároku na invalidní důchod je současně s podmínkou invalidity potřeba splnit též podmínku dostatečné doby pojištění. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem zabývala i splněním této podmínky na str. 3-4 a z tohoto pohledu jí není co vytknout. Tuto podmínku žalobce dle žalované nesplnil. V žalobě proti způsobu posouzení této podmínky žalovanou přitom nic nenamítl. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Proto se soud věcně touto otázkou nemohl z vlastní iniciativy zabývat.
36. Z tohoto důvodu soud nevyhověl ani návrhu žalované na provedení doplňujícího posudku, a to pro nadbytečnost. V daném případě sice došlo ke stanovení nového data změny invalidity od 8. 1. 2025 na II. stupeň, žalobce však tuto skutečnost nijak nezpochybňoval, a to ani v žalobě. Komise tak neměla důvod se vyjadřovat k období před tímto datem, neboť o těchto obdobích bylo již pravomocně rozhodnuto v minulosti, a to rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, čj. R-22.6.2026 – 421/x x x, o původní invaliditě ve III. stupni od 22. 11. 2015, a dále rozhodnutím ze dne 12. 1. 2024, čj. R-12.1.2024 – 421/x x x, o změně invalidity na I. stupeň od 26. 6. 2018, proti kterým se žalobce procesně nijak nebránil. Procesní obranu v podobě námitek využil až proti rozhodnutí o jeho třetí žádosti o invalidní důchod ze dne 26. 2. 2025 poté, co mu žalovaná rozhodnutím ze 12. 5. 2025 opět uznala pouze invaliditu v I. stupni. Žalovaná přitom teprve v napadeném rozhodnutí na základě posudku k námitkám specifikovala, že žalobce byl stále invalidní v I. stupni, avšak od 7. 4. 2025, tj. dnem posudku IPZS, podle jiné položky a míry procentního poklesu pracovní schopnosti (položka 1c, 40 %). Posudková komise naopak dospěla k závěru, že žalobce již od 8. 1. 2025 (lékařským nálezem) splňoval podmínky invalidity II. stupně. Samotné datum změny (zvýšení) invalidity bylo přitom stanoveno v rámci období roku 2025, posuzovaného žalovanou již v napadeném rozhodnutí i z hlediska potřebné doby pojištění, tj. nešlo o datum, které by předcházelo dosavadní datum vzniku invalidity (22. 11. 2015), a které by mohlo rozšířit období, z něhož by měla žalovaná počítat potřebnou dobu pojištění. Z napadeného rozhodnutí žalované dále vyplynulo, že žalobce potřebnou dobu alespoň 5 let doby pojištění nesplnil ani v následujících 10 letech po vzniku invalidity.
37. K tomu zbývá dodat, že neprokázal-li žalobce potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod a tato doba nevyplývala ani z dávkového spisu, je žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o invalidní důchod nedůvodná (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2008, čj. 6 Ads 88/2007-75).
38. Posudek PK sice konstatoval shodně s posudky IPZS ve správním řízení, že u žalobce se jedná o invaliditu, byť byl mezi stranami sporný její stupeň, v případě žalobce však nebyla splněna druhá nezbytná podmínka pro to, aby mu mohl vzniknout nárok na invalidní důchod. Z tohoto důvodu ani dílčí korekce skutkového stavu nemohla vést k jinému závěru, než který učinila žalovaná v napadeném rozhodnutí.
39. V daném případě a za daného skutkového stavu tak bylo konstatováno, že žalobce zákonem stanovené podmínky pro přiznání invalidního důchodu ke dni podání žádosti nesplňoval.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná naopak ve věci úspěch měla, avšak odstavec 2 uvedeného ustanovení vylučuje přiznání náhrady nákladů řízení podle odstavce 1 mimo jiné tehdy, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2026

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně